

НЕНЧО ДОБРЕВ
МИШЕЛ

chitanka.info

Иво се събуди с усещането, че днес му предстои нещо хубаво. В глъбините на съзнанието му се оформяше една картина, все още неясна, но затова пък приятна и желателна. Представяше си довчера срещата си с Мишел. Как стои трепетно в очакване на ъгъла до бинго-залата с букет тъмночервени рози, как съзира любимата физиономия всред гъстата навалица, излизаща от подлеза, как и се усмихва, как и подава с тръпнещи ръце букета, и как мило я целува по бузката. Ако сърцето му беше бучка лед, в този момент щеше да се разтопи.

Познаваше я от два месеца и беше убеден, че животът му е започнал едва, откакто я срещна. Излизаха на кафе, на кино, на ресторант. Иво искаше да и каже колко много я харесва, и всеки път когато трябваше да направи това, нещо го стискаше за гърлото, някаква невидима сила го притискаше в гърдите и той не се решаваше да сподели чувствата си. Страхуваше се да не я загуби, ако направи следващата крачка към нея. Защото какво можеше да и даде той, обикновено момче, работник на щанда в голям магазин. Неговият свят е малък, незабележим, безинтересен. Дори жилище няма, а живее на квартира. А Мишел...Тя е от друго измерение. От друг свят. Мишел има всичко, което може да си мечтае едно момиче на нейната възраст. Родителите и са богати. Мишел им е единственото дете. Тя не мисли за утрешния ден, дали ще има храна, дали ще я изгонят от работата, дали хазайката няма да вдигне наема. Нейният свят е подреден и осигурен за сто години напред.

Хареса я още когато дойде на неговия щанд да търси плюшено мече за детето на приятелката си. Той и помогна в избора и тя му беше много благодарна. Още тогава видя, че не прилича на останалите момичета. Лицето и беше бледо и издължено, и излъчваше едновременно меланхолия и нежност. А сините и очи като малки сребърни пламъчета проникваха дълбоко в душата му, сякаш да разгадаят самата му същност. Мохерения пуловер и отиваше, особено със синьото копринено шалче, нежно обвиващо вратлето ѝ. Тя плати и му остави голям бакшиш. И за първи път, откакто работеше в този магазин, той го прие. Прие го заради нея. Така се и запознаха. На другия ден си направиха среща на гребната база. Разходиха се до острова и обратно. Разговаряха за незначителни неща, но им беше приятно.

„Знаеш ли — опитваше се да си представи разговора довечера Иво — откакто те срещнах, светът ми изглежда по-красив и по-подреден. Като истинско слънце озаряваш мимолетните ни срещи и това ме прави щастлив. Все едно са ми поникнали криле и аз летя, летя...“

„Пази се от насрещния вятър — отговаряше му Мишел и едва доловимо се усмихваше. — Защото птиците не летят срещу вятъра.“

„Ако си до мен, не ще се боя от насрещния вятър, даже от буря няма да се уплаша. И в ураган ще се хвърля безстрашно.“

„Аз съм крехка и чуплива. Вятърът ще ме пречупи. Виждал ли си птица с пречупени криле?“

„Не. Но аз ще те закрилям, защото съм силен“ — жертвоготовността бе характерна черта за Иво.

„Ако твоята сила е равна на моя ентусиазъм, ще увлечем мнозина след себе си“

„Така, както Христос е увлякъл апостолите си“ — въодушеви се Иво.

„Може би. Защото те са вярвали в своята кауза. Да даряват щастие и светлина на хората. А нашата каква е?“ — по-скоро себе си попита Мишел.

„Да даваме надежда на падналите. Да ги обичаме и когато са слаби. Точно, както при Христос.“

„Това звучи хубаво, но е наивно. Аз не искам да скъсвам с моя свят. Моята надежда не е твоята надежда. Ние се движим в различни посоки.“

Все едно го заляха с кофа студена вода.

„Трудно ще е за богатите да достигнат до небето. Христос го е казал.“ — парира я Иво.

„Знаеш ли, моето небе е тук, на земята. Тук съм щастлива, а там горе никой не знае какво е“

„Искам да ти предложа сърцето си!“ — каза и плахо Иво

„Не си първия, който ми го е предлагал“ — откровено си призна Мишел.

„Да се надявам тогава, че ще съм последния“ — не се предаваше Иво.

„Имаш едно добро качество — настоятелен си.“

„А ти — праволинейна. — подчерта Иво — Но не знам дали това е добро или лошо качество“

„За цирковия артист, който върви по въже, това е добро качество. Не мислиш ли?“

„Ще се ожениш ли за мен?“ — въпросът прозвуча като изстрел и Мишел се стресна, като че ли събудена от сън.

„Не ти ли стига моето приятелство? Само така можем да бъдем заедно...“ — и за да смени темата, тя посочи луната. — „Виж луната е като гондола, плаваща из безкрайния океан на небето. И гондолиерът сега е самотен и тъжен.“

„Чувствам се като този гондолиер“ — едва доловимо прошепна Иво.

Телефонът му извънтя и това сложи точка на въображаемият му свят. Изведнъж мислите му се върнаха в реалността. Чувахе шума от клаксоните на автомобилите. Колите с яростно ръмжене минаваха покрай прозореца му и оставяха димните си изпарения да се разстилат като було над квартала. Всеки бързаше за някъде. Всеки си имаше начертана програма. Той не виждаше хората зад воланите и се мъчеше да си ги представи. Напрегнати, с измъчени лица, вмирисани на тютюн, неизгладени, изнервени и неудовлетворени от уличната вакханалия. И всичко това контрастираше с подредения и лъскав свят на Мишел. С нейната целеустременост да стане пианистка и да покорява световните сцени. С нейното лице от восъчна изящност, меланхолия и нежност. С нейната покоряваща усмивка и дълбоки сини очи.

Търсиха го от магазина. Напомняха му, че днес ще приемат стока и трябва да отиде по-рано на работа. Винаги, когато приемаха стока, правеха така. Трябваше да се свалят играчките от камиона, да се опишат, да се подредят в склада, да се подменят табелките с цените и куп още неща, които отнемаха времето му и го изтощаваха. Скоро приближаваше Рождество Христово и плюшените играчки бяха много търсени за подаръци. Всъщност, обичаше си работата. Най-вече заради децата. Обичаше да им гледа грейналите личица, как пърхаха като малки врабчета около плюшеното мече или жиравче, как възторжено се възкачваха върху гърба на плюшена камила или конче. Винаги се учудваше на детския избор. Малчуганите почти винаги избираха не

най-хубавата, а най-голямата играчка. Понякога два пъти по-висока от тях. И те се радваха и доволно чуруликаха около засмените си родители. Когато им подаваше вече опакованата играчка, те го гледаха с тържествуващ поглед и с благодарност, че баткото им дава най-хубавата играчка. Тогава Иво се преструваше на тъжен и казваше на детето „А аз какво ще правя сега без моето бързоного конче.“ И ако видеше изписано недоумение върху лицето на детето, добавяше — „Ти ще се грижиш за него, както се грижех и аз, нали?“ Малчуганът кимаше с глава и притискаше още по-силно кутията с безценното конче.

Малко преди да свърши работното му време, пред щанда на Иво се озова Мишел с детето на приятелката си. Иво я погледна озадачен, понеже най-малко нея очакваше да види, но бързо се съвзе и като се усмихна, се обърна към малкия:

— Мечето е много самотно и си иска приятелче. Ти също си търсиш приятелче. Познах ли, моето дете? — И понеже не получи отговор, продължи — Имам едно специално плюшено делфинче. Пазя го за най-послушните деца, мисля че ще ти хареса много.

И като каза това, Иво влезе в склада и след една-две минути се върна като носеше едно огромно плюшено синьо делфинче, с бели перки и червена панделка на врата си.

— Ето го. Ако ти хареса, ще ти го подаря.

Детето взе делфинчето, опита се да го гушне, но понеже играчката беше твърде голяма, остави я на земята и го възседна. Едва тогава се усмихна на Иво.

Мишел стоеше пред щанда с наведена глава, все се опитваше да избегне погледа на Иво, но накрая му каза:

— Държиш ли на срещата довечера? — Иво кимна. — Защото трябва да ти кажа нещо. Не мисля, че тук е удобно. И не съм дошла за подарък, така че не си прави труда.

Мишел повдигна лицето си и погледна най-после Иво в очите. Видя недоумението в тях и каза: „Довечера!“ После извика малкия, хвана го за ръката и тръгна към изхода.

Едва влезли в колата и детето се заплака:

— Мамо, ти защо не ми купи делфинчето, нали баткото ти го даваше! Сега то ще плаче за приятел.

Мишел погали детето по русите къдрици и прошепна:

— Ще ти го купя, скъпи, непременно ще ти го купя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.